

Księga Daniela – numer dwadzieścia

Daniel i Apokalipsa: Odsłonięcie proroczego gobelinu wzlotów i upadków królestw

Jeff Pippenger
2023-12-15

Siostra White często wskazuje, że prorocze lekcje, które należy zrozumieć, są przedstawione poprzez wzrost i upadek królestw.

"Z wzlotów i upadków narodów, jak to jasno ukazano w Księdze Daniela i w Objawieniu, musimy nauczyć się, jak bezwartościowa jest czysto zewnętrzna, światowa chwała. Babilon, ze wszystką swą potęgą i wspaniałością, jakich nasz świat już nigdy potem nie oglądał—potęgą i wspaniałością, które ludziom tamtych dni wydawały się tak trwałe i niezachwiane—jak całkowicie przeminął! Jak „kwiat trawy”, przeminął. Jakuba 1:10. Tak też przeminęło królestwo Medo-Perskie oraz królestwa Grecji i Rzymu. I tak ginie wszystko, co nie ma Boga za fundament. Jedynie to, co jest związane z Jego zamysłem i wyraża Jego charakter, może przetrwać. Jego zasady są jedynymi niewzruszonymi rzeczami, jakie zna nasz świat." Prorocy i królowie, 548.

„Wzlot i upadek” królestw przedstawionych w Księgach Daniela i Apokalipsy stanowią punkt centralny właściwego podejścia do studium prorocत्व. Upadek Babilonu jest ukazany typologicznie przez upadek Babel Nimroda w jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju. Następnie w piątym rozdziale Księgi Daniela Babilon upada ponownie. Historia papiestwa, jego dojścia do władzy w roku 538 i późniejszego upadku w 1798, również typologicznie przedstawia ostateczny upadek Babilonu, gdyż w sensie proroczym władza papieska jest duchowym Babilonem. Papiestwo upadło w 1798 roku, a osiemnasty rozdział Apokalipsy nakreśla jego ostateczny upadek. W jedenastym rozdziale Księgi Daniela, w wersecie 45, papiestwo, przedstawione tam jako król północy, dochodzi do swego kresu, a nikt mu nie pomaga. Dzieje się to, gdy zamyka się okres próby, ponieważ werse 45 rozdziału jedenastego i werse 1 rozdziału dwunastego przedstawiają tę samą historię.

I rozbije namioty swego pałacu między morzami na wspaniałej świętej górze; lecz dojdzie do swego kresu i nikt mu nie pomoże. W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który stoi na straży synów twojego ludu; i nastanie czas ucisku, jakiego nie było, odkąd istnieje naród, aż do owego czasu; a w owym czasie twój lud będzie wybawiony, każdy, kto okaże się zapisany w księdze. Daniela 11:45, 12:1.

Orędzie drugiego anioła opiera się na fakcie, że Babilon upadł dwukrotnie. Dosłowny Babilon, reprezentowany przez Nimroda i Baltazara, upadł dwukrotnie, a Babilon duchowy upadł w 1798 roku i upadnie ponownie, gdy zakończy się czas łaski dla ludzi.

I siedł za nim inny anioł, mówiąc: Upadł, upadł Babilon, miasto wielkie, które napoiło wszystkie narody winem gniewu swego nierządu. Objawienie 14:8.

Powtórzenie słów o upadku Babilonu w poselstwie drugiego anioła stanowi prorocze uzasadnienie dla rozpoznawania podwojeń słów i zwrotów w Piśmie Świętym jako symbolu połączonych poselstw drugiego anioła i Wołania o północy. Podtrzymuje ono również zasadę wskazaną przez Siostrę White, że studium proroctw opiera się na powstaniu i upadku królestw przedstawionych w księgach Daniela i Objawienia. Ilustruje to koncepcję, że aby zrozumieć upadek Babilonu, badacz proroctw musi zebrać razem wszystkie upadki Babilonu, "linia za linią", by ustalić właściwe prorocze poselstwo dotyczące ostatecznego upadku Babilonu.

Dwukrotny upadek Babilonu w poselstwie drugiego anioła opiera się na proroczej zasadzie, wedle której prawda jest ustanawiana na podstawie świadectwa dwóch świadków. To podwojenie upadku Babilonu w poselstwie reprezentuje proroczą metodologię, która w Biblii jest określana jako późny deszcz. Owa święta metodologia, czyli późny deszcz, polega na zastosowaniu zasady łączenia rozmaitych linii proroctw „linia po linii”. Gdy jest stosowana przez badacza proroctw, ta metodologia ustanawia „poselstwo” późnego deszczu. Poselstwo późnego deszczu, ustanowione przez zastosowanie tej świętej metodologii, jest następnie ogłaszane w połączonych proroczych historiach drugiego anioła i Wołania o północy. Tak było w historii ruchu pierwszego anioła i tak jest dzisiaj, w historii ruchu trzeciego anioła.

Rozdziały czwarty i piąty Księgi Daniela przedstawiają linię historii, która obejmuje powstanie i początek Babilonu, ukazany przez Nabuchodonozora w rozdziale czwartym, a następnie upadek i koniec Babilonu, przedstawiony przez Baltazara w rozdziale piątym. Razem tworzą jedną linię proroczą. Linię proroczą wynikającą z tych dwóch rozdziałów należy nałożyć na rozdziały od pierwszego do trzeciego Księgi Daniela, aby ustanowić poselstwo późnego deszczu.

Dwa rozdziały przedstawiają upadek i ponowne powstanie Nabuchodonozora oraz upadek i zniszczenie Belsazara, a zatem ukazują upadek Babilonu na początku i na końcu tej linii. Linia proroctwa stworzona przez te dwa rozdziały jest skonstruowana według schematu: Babilon upada, powstaje, a następnie ponownie upada. Sam ten fakt wskazuje, że te dwa rozdziały przedstawiają poselstwo drugiego anioła. Dwa rozdziały przedstawiają historię bestii z trzynastego rozdziału Apokalipsy, a w tej historii poselstwo drugiego anioła oraz Wołanie o północy są ogłaszane dwukrotnie.

Dlatego, zanim przystąpimy do rozważania rozdziałów czwartego i piątego Księgi Daniela, wskażemy świętą metodologię, która jest późnym deszczem, a następnie, stosując tę metodologię, wskażemy przesłanie późnego deszczu.

Znaczącym kamieniem milowym w historii pierwszego i drugiego anioła była metodologia reprezentowana przez zasady interpretacji proroczej Williama Millera. Te zasady posłużyły ludziom do rozpoznania poselstwa Wołania o północy, a to poselstwo było poselstwem deszczu późnego dla tamtej historii. Znaczącym kamieniem milowym w historii trzeciego anioła jest metodologia określana jako „Klucze prorocze”. Zasady te mają być używane w połączeniu z zasadami Williama Millera, aby rozpoznać poselstwo Wołania o północy w naszej obecnej historii, a poselstwo, które jest teraz ustanawiane przez te zasady, jest poselstwem deszczu późnego ostatnich dni. Zasady Millera odpowiadają deszczowi wczesnemu w proroczej historii bestii z

ziemi, a te zasady połączone z „Kluczami proroczymi” odpowiadają deszczowi późnemu w proroczej historii bestii z ziemi.

Późny deszcz to metodologia stosowana do wypracowania poselstwa. Są tacy, którzy są zwiedzeni, ponieważ szukają doświadczenia późnego deszczu, nie szukając najpierw poselstwa, które rodzi to doświadczenie. Chrześcijańskie kościoły zielonoświątkowe stanowią wyraźny przykład takiego zwiedzenia. Ten sam rodzaj błędnego ukierunkowania czyha także na tych, którzy wprawdzie szukają poselstwa późnego deszczu, lecz odmawiają poszukiwania metodologii, która pozwala to poselstwo rozpoznać i ustanowić. Bez właściwej metodologii nie da się rozpoznać właściwego poselstwa. Bez właściwego poselstwa właściwe doświadczenie jest niemożliwe.

Znaczenie tego biblijnego faktu nie jest dostrzegane przez większość, ponieważ nigdy nie rozważyli możliwości, że istnieje jeden właściwy sposób studiowania Biblii, a także wiele niewłaściwych sposobów studiowania Biblii. Najczęściej wybieranym, a zarazem błędnym sposobem studiowania Biblii jest poleganie na opiniach innych ludzi na temat tego, czego Biblia uczy. Jest to wśród ludzi tak powszechny problem, że każdy kościół organizuje system, by zaspokoić tę fałszywie postrzeganą potrzebę swojej trzody. Ta fałszywa potrzeba rodzi fałszywe działanie polegające na ustanowieniu systemu przywódców, którzy są uznawani za duchowych ekspertów od rozumienia Biblii i którzy mają właściwie kierować zrozumieniem niepouczonej trzody. Biblia rzeczywiście przedstawia bardzo uporządkowany system struktury kościoła, obejmujący starszych, proroków i nauczycieli, ale Biblia nigdy nie aprobuje wypaczenia organizacji kościelnej, które tworzy system przywódców wyświęconych do rozstrzygania, co jest, a co nie jest prawdą, a następnie, kto jest, a kto nie jest heretykiem.

Dokładaj wszelkich starań, aby okazać się przed Bogiem wypróbowanym, robotnikiem, który nie ma się czego wstydzić, który poprawnie wyklada słowo prawdy. 2 Tymoteusza 2:15.

Przywódca kościelny ma napominać, karcić, nauczać i strzec przed fałszywymi naukami oraz tymi, którzy je szerzą, ale każdy z nas ma "dokładać starań, aby" okazać się "uznanym przez Boga", poprzez "właściwe rozdzielenie słowa prawdy". Czyniąc to, musimy znać metodologię, którą Biblia wskazuje jako właściwy sposób należytego rozdzielenia słowa prawdy. Księga Izajasza przedstawia te kwestie w kontekście późnego deszczu, więc tam zaczniemy.

W owym dniu Pan swoim srogim, wielkim i mocnym mieczem ukarze Lewiatana, węża przeszywającego, tak, Lewiatana, węża krętego; i zabije smoka, który jest w morzu. W owym dniu śpiewajcie o niej: Winnica czerwonego wina. Ja, Pan, ją strzegę; będę ją podlewał w każdej chwili: aby nikt jej nie skrzywdził, będę jej strzegł dniem i nocą. Nie ma we Mnie zapalczywości; któż wystawi przeciwko Mnie w bitwie ciernie i oset? Przejdę przez nie, razem je spalę. Albo niech uchwyci się Mojej mocy, aby zawarł ze Mną pokój; zawrze ze Mną pokój. Sprawí, że ci, którzy pochodzą od Jakuba, zapuszczą korzeń; Izrael zakwitnie i wypuści pąki i napelni oblicze świata owocem. Czy uderzył go tak, jak uderzył tych, którzy jego uderzali? Albo czy został zabity na podobieństwo rzezi tych, których on zabił? W mierze, gdy wypuszcza pęd, będziesz z nim prowadził spór; On powstrzymuje swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru. Dlatego przez to będzie oczyszczona nieprawość Jakuba, a to jest cały owoc — usunięcie jego grzechu: gdy wszystkie kamienie ołtarza uczyni jak kamienie

wapienne rozbite na kawałki, gaje i posągi nie ostoją się. Jednak umocnione miasto będzie spustoszone, mieszkanie opuszczone i pozostawione jak pustkowie; tam cielę będzie się paść, tam się położy i pożre jego gałęzie. Gdy jego konary uschną, będą odłamane; przyjdą kobiety i spalą je; gdyż jest to lud bez rozumu; dlatego Ten, który ich uczynił, nie zmiłuje się nad nimi, a Ten, który ich ukształtował, nie okaże im łaski. I stanie się w owym dniu, że Pan wytrząśnie od koryta rzeki aż do strumienia Egiptu, a wy będziecie zbierani jeden po drugim, o synowie Izraela. I stanie się w owym dniu, że wielka trąba zabrzmi, i przyjdą ci, którzy byli bliscy zagłady w ziemi Asyrii, i wygnańcy w ziemi Egiptu, i będą oddawać cześć Panu na świętej górze w Jerozolimie. Izajasza 27:1-13.

W poprzednich artykułach wielokrotnie omawialiśmy "chorągiew", która jest podnoszona, by wezwać inne dzieci Boga do wyjścia z Babilonu. Ostatni werset dwudziestego siódmego rozdziału Księgi Izajasza odnosi się do dzieła tej chorągwi, gdy mówi: "zabrzmi wielka trąba i przyjdą ci, którzy byli bliscy zagłady w ziemi Asyrii". Asyria jest symbolem Babilonu w czasach ostatecznych, a ci, którzy usłyszą ostrzegawcze poselstwo tego wersetu, wzywające do wyjścia z Babilonu, przychodzą i oddają cześć wraz z tymi, których przedstawiono jako sto czterdzieści cztery tysiące, proroczo usytuowanych na "świętej górze w Jerozolimie".

Werset mówi: „i stanie się w owym dniu”. „Ów dzień”, który jest dniem, w którym drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy wzywa inne Boże dzieci, aby wyszły z Babilonu, stanowi tło dla całego rozdziału. Drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy woła przy ogłoszeniu prawa niedzielnego, gdy zostaje wspomniana nierządnicą z Tyru.

I usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie byli współuczestnikami jej grzechów i aby was nie dotknęły jej plagi. Bo jej grzechy sięgnęły aż do nieba, a Bóg wspomniał jej nieprawości. Objawienie 18:4, 5.

Rozdział dwudziesty siódmy Księgi Izajasza zaczyna się od wskazania tego samego dnia, którym rozdział się kończy, gdy mówi: "W owym dniu Pan swoim srogim, wielkim i mocnym mieczem ukarze Lewiatana, węża przebijającego, nawet Lewiatana, tego krętego węża; i zabije smoka, który jest w morzu."

Przy dekrete niedzielnym Boże sądy wykonawcze, sądy odpłaty, zaczynają spadać na królestwa smoka (Organizacja Narodów Zjednoczonych), bestii (papstwo) i fałszywego proroka (Stany Zjednoczone). W momencie dekretu niedzielnego fałszywy prorok zostaje obalony jako szóste królestwo w prorocztwie biblijnym, a narodowe odstępstwo pociąga za sobą narodową ruinę. Dekret niedzielny jest punktem, w którym Boże sądy wykonawcze zaczynają spadać na smoka, którym jest Szatan (a którego ziemskie królestwo jest przedstawione jako smok), na bestię i na fałszywego proroka. Jest to kara stopniowa, która zaczyna się wraz z dekretem niedzielnym. Zarówno początek, jak i zakończenie dwudziestego siódmego rozdziału Księgi Izajasza odnoszą się do dekretu niedzielnego, a rozdział ukazuje konkretne kwestie bezpośrednio związane z historią, która prowadzi do dekretu niedzielnego i następuje po nim.

Rozważamy rozdział dwudziesty siódmy, ponieważ ustanawia prorocze tło dla rozdziałów dwudziestego ósmego i dwudziestego dziewiątego. W tych rozdziałach znajdziemy definicję

późnego deszczu jako metodologii, co pozwoli nam zrozumieć znaczenie nałożenia rozdziałów czwartego i piątego Księgi Daniela na rozdziały od pierwszego do trzeciego Księgi Daniela. Po tym, jak dwudziesty siódmy rozdział Księgi Izajasza wskazuje początek stopniowej kary wymierzonej królestwu smoka, prorok zapisuje, że w tym okresie lud Boży otrzymuje polecenie: „śpiewajcie jej”. Komu mają śpiewać?

Odpowiedź na pytanie, komu mają śpiewać, znajduje się w tytule pieśni, gdyż mają śpiewać: „Winnica czerwonego wina, którą Pan strzeże”. Historia winnicy to historia ludu Bożego i po raz pierwszy wspomina o niej Izajasz w rozdziale piątym.

Teraz zaśpiewam memu umiłowanemu pieśń mego umiłowanego o jego winnicy. Mój umiłowany ma winnicę na bardzo urodzajnym wzgórzu; ogrodził ją, wybrał z niej kamienie, zasadził w niej najprzedniejszą winorośl, pośrodku niej zbudował wieżę i uczynił w niej tłocznię; oczekiwał, że wyda winogrona, lecz wydała dzikie winogrona. A teraz, mieszkańcy Jerozolimy i mężowie Judy, proszę, rozsądźcie między mną a moją winnicą. Cóż jeszcze można było uczynić dla mojej winnicy, czego w niej nie uczyniłem? Dlaczego więc, gdy oczekiwałem, że wyda winogrona, wydała dzikie? A teraz nuże; powiem wam, co uczynię mojej winnicy: usunę jej ogrodzenie i będzie pożerana; zburzę jej mur i będzie deptana. Uczynię z niej pustkowie: nie będzie przycinana ani okopywana; lecz porosną ją ciernie i osty; rozkażę też obłokom, aby nie spuszczały na nią deszczu. Bo winnicą Pana Zastępów jest dom Izraela, a mężowie Judy — jego miła sadzonka; oczekiwał prawa, a oto ucisk; sprawiedliwości, a oto krzyk. Izajasza 5:1-5.

W historii kryzysu ustawy niedzielnej lud Boży ma śpiewać pieśń o winnicy ludowi Bożemu, gdyż pieśń mówi: „A teraz, mieszkańcy Jerozolimy i mężowie Judy, proszę, rozsądźcie między mną a moją winnicą.” Pieśń o winnicy to pieśń, która wskazuje na pominięcie dawnego ludu przymierza, podczas gdy Bóg zawiera przymierze z tymi, o których Piotr mówi: „którzy niegdyś nie byli ludem, teraz zaś są ludem Bożym.” Wskazuje, że na winnicę nie spadł deszcz, a tym samym identyfikuje dzieło Eliasza, który przychodzi w tym czasie i tylko on może w tym okresie sprowadzić deszcz. Wiemy, że pieśń dotyczy pominięcia ludu przymierza, ponieważ pieśń o winnicy została zaśpiewana przez Chrystusa starożytnemu Izraelowi w czasie, gdy starożytny Izrael był pomijany, podczas gdy Bóg jednocześnie zawierał przymierze z Izraelem duchowym.

Posłuchajcie innej przypowieści: Był pewien gospodarz, który zasadził winnicę, ogrodził ją dookoła, wykopał w niej tłocznię, zbudował wieżę, oddał ją w dzierżawę winogrodnikom i wyjechał do dalekiego kraju. A gdy zbliżył się czas zbiorów, posłał swoje sługi do winogrodników, aby odebrali jego plony. Lecz winogrodnicy pochwycili jego sługi: jednego obili, drugiego zabili, a trzeciego ukamienowali. Ponownie posłał inne sługi, więcej niż za pierwszym razem; i z nimi postąpili tak samo. W końcu posłał do nich swego syna, mówiąc: Uszanuję mojego syna. Lecz gdy winogrodnicy zobaczyli syna, mówili między sobą: To jest dziedzic; chodźcie, zabijmy go i zagarnijmy jego dziedzictwo. I pochwycili go, wyrzucili z winnicy i zabili. Gdy więc przyjdzie pan winnicy, co uczyni tym winogrodnikom? Mówią mu: Marnie wytraci tych złych ludzi i odda winnicę innym winogrodnikom, którzy będą mu oddawać plony we właściwym czasie. Jezus rzekł do nich: Czy nigdy nie czytaliście w Pismach: Kamień, który odrzucili budujący, stał się kamieniem węgielnym; Pan to sprawił i

jest to przedziwne w naszych oczach? Dlatego powiadam wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane i dane narodowi, który wyda jego owoce. A kto upadnie na ten kamień, roztrzaska się; a na kogo on spadnie, zetrze go na proch. A gdy arcykapłani i faryzeusze usłyszeli Jego przypowieści, poznali, że mówi o nich. Mateusza 21:33–45.

Kiedy Jezus zaśpiewał starożytnemu Izraelowi pieśń o Bożej winnicy, tak zostali porwani logiką i siłą przesłania, że gdy Jezus zapytał spierających się Żydów, co uczyni pan winnicy tym, którzy zabili Syna, nie mogli nie udzielić właściwej odpowiedzi, mówiąc: „Marnie wytraci tych niegodziwców i odda swą winnicę innym dzierżawcom, którzy będą mu oddawać plon we właściwym czasie.”

Jezus następnie natychmiast dodał kolejny wers do pieśni, gdy zaśpiewał o odrzuconym kamieniu, i spiał ich odpowiedź strofą końcową, mówiąc: "Dlatego mówię wam: Królestwo Boże będzie wam zabrane i dane narodowi, który wydaje jego owoce. A ktokolwiek upadnie na ten kamień, rozbije się; a na kogo on spadnie, zmiażdży go na proch." Sformułowanie "zmiażdży go na proch" pobrzmiewa echem dwudziestego siódmego rozdziału Izajasza, czyniąc "wszystkie kamienie ołtarza jak kamienie wapienne, rozbite na kawałki; gaje i posągi nie ostoją się." Oba te odniesienia dotyczą dzieła odnowy przeprowadzonego przez Jozjasza, który symbolizował tych w dniach ostatecznych, co na nowo odkrywają "siedem razy", stanowiące kamień potknięcia, który miażdży tych, którzy nie chcą uznać go za cenny.

W dniu ustawy niedzielnej, jak to przedstawiono w dwudziestym siódmym rozdziale Księgi Izajasza, ci, którzy „niegdyś nie byli ludem”, mają zaśpiewać pieśń winnicy Pana o czerwonym winie. Te artykuły często wskazywały, że nie ma trzeciego poselstwa bez pierwszego i drugiego poselstwa. Ustawa niedzielna jest trzecim poselstwem, a dzień ustawy niedzielnej obejmuje historię pierwszego i drugiego poselstwa. W rozdziale dwudziestym siódmym Księgi Izajasza ustawa niedzielna wskazuje na okres przedstawiony w rozdziale pierwszym Księgi Daniela, a następnie ponownie w rozdziałach od pierwszego do trzeciego Księgi Daniela. W sensie proroczym dzień ustawy niedzielnej w rozdziale dwudziestym siódmym wskazuje na historię 11 września 2001 roku, gdy pierwsze poselstwo zostało wzmocnione aż do czasu wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej.

W następnym artykule będziemy kontynuować nasze rozważania nad pieśnią, którą odkupieni mają głosić w czasie poprzedzającym chwilę, w której nierządnicza Rzymu zacznie śpiewać swoją pieśń.

I spojrziałem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z nim sto czterdzieści cztery tysiące, mający na czołach wypisane imię jego Ojca. I usłyszałem głos z nieba, jak głos wielu wód i jak głos wielkiego gromu; i usłyszałem głos harfiarzy grających na swoich harfach; i śpiewali jakby nową pieśń przed tronem, i przed czterema istotami żyjącymi oraz przed starcami; a nikt nie mógł nauczyć się tej pieśni oprócz stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali wykupieni z ziemi. To są ci, którzy nie skalali się z kobietami; bo są dziewicami. To ci, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali wykupieni spośród ludzi jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. A w ich ustach nie znaleziono fałszu; są bowiem nienaganni przed tronem Boga. Objawienie 14:1-5.

